

Історія, що відбулася насправді!

Скарби, стародавні реліквії та гори коштовностей... Чи ж не це вабить і надихає на подвиги усіх шукачів пригод? Трійко відважних французів — Альбер де Вільрож, Александр Шоні та Жозеф — вирушають до далекої Південної Африки на пошуки діамантів, захованих у давні часи тубільним племенем кафрів. Там, у невідомих землях, на них чекають непрості випробування. Адже про скарби дізнається банда розбійників на чолі з підступним пройдисвітом Джеймсом Вілісом. Хто ж першим знайде скарб?

Дружба і зрада, хоробрість і нищість, неймовірні пригоди... Екзотична мандрівка для справжніх сміливців!

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-5964-5

9 786171 259645

ISBN серії

ISBN 978-617-12-4214-2

9 786171 242142

Л. Буссенар

ВИКРАДАЧІ ДІАМАНТІВ

Бібліотека пригод

Л. Буссенар

ВИКРАДАЧІ ДІАМАНТІВ

Бібліотека пригод

Бібліотека пригод

УДК 821.133.1
Б92

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладач *Володимир Верховень*

Адаптація, передмова, примітки *Андрія Клімова*

Оформлення серії Михайла Курдюмова

Художники

Андрій Печенізький, Галина Печенізька

ISBN 978-617-12-4214-2 (серія)
ISBN 978-617-12-5964-5

- © DepositPhotos.com / ice-tray, insima, lianella, Mogil, обкладинка, 2019
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2019
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2019

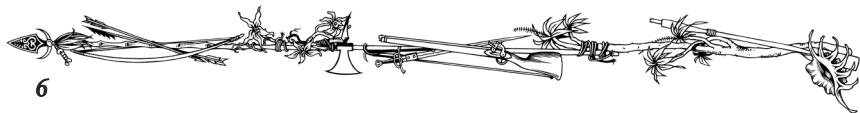
ПРАВО НА СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Луї Анрі Буссенар (1847—1910) народився в містечку Ескренн у французькому департаменті Луара. Майбутній письменник закінчив медичний факультет у Парижі, але щойно отримав диплом лікаря, як був мобілізований — улітку 1870 року почалася франко-прусська війна. У битві під Шампіньї Буссенар був тяжко поранений, а пізніше разом з усією французькою армією пережив воєнну катастрофу під Седаном і ганьбу поразки. Відтоді він перейнявся ненавистю до війни й визнавав право народів братися до зброї лише для захисту свободи і незалежності. Ця думка — одна з провідних у його численних романах, оповіданнях та нарисах.

Після війни Буссенар покинув медицину й повернувся до Парижа, вирішивши цілком присвятити себе літературі. І не помилився: вже перші повісті автора-початківця, опубліковані в періодичному виданні «Журналь де Вояж» 1879 року, зробили його ім'я широко відомим серед юних читачів — адже саме для них він написав більшість своїх творів.

У 1880 році французький уряд відрядив Буссенара до однієї з колоній Французької Гвіани. Після цієї поїздки було ще кілька експедицій до Америки, Африки й Австралії — письменника охопила справжня пристрасть до подорожей, які дарували йому багатющий історичний та географічний матеріал, а разом — екзотичні сюжети, про які годі було й мріяти у старій Європі. Одна за одною народжувалися нові книги — романи «Гвіанські Робінзони», «Пригоди в країні бізонів», «Пригоди в країні тигрів», «Викрадачі діамантів», «З Парижа до Бразилії», «Пригоди в країні левів» та багато інших. Їх героями ставали відважні молоді європейці, наділені гострим розумом, безмірною відвагою і неабиякою винахідливістю. Ці якості допомагали їм із честю виходити з найнебезпечніших і найскрутніших ситуацій у маловивчених і важкодоступних куточках світу.

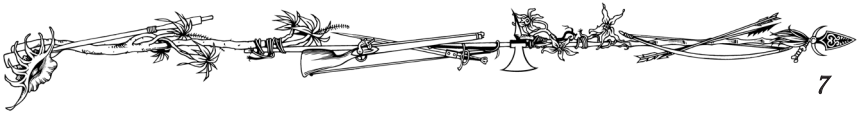
В основу «Викрадачів діамантів», книги, яку ви щойно розгорнули, лягли справжні події освоєння Південної

Африки нащадками голландських колоністів — бурами, а також англійцями. Історія створення британських колоній та республік бурів у Південній Африці сповнена кривавих конфліктів між різними групами поселенців і корінними мешканцями цієї землі — зулуськими й бушменськими племенами. 1867 року на кордоні бурської Оранжевої республіки й британської Капської колонії було виявлено найбільше у світі родовище алмазів, і невдовзі тут виникла англійська колонія — Південна Родезія. Ще через два десятиліття у Трансваалі було відкрито багатіючі золоті розсипи. До країни ринув потік шукачів наживи, авантюристів і шахраїв усіх ґатунків, охоплених прагненням швидкого збагачення і готових заради цього на все.

Наприкінці ХІХ століття, продовжуючи «жюльвернівську» традицію в літературі, Луї Буссенар створив низку науково-фантастичних романів, кращим з яких вважається «Десять тисяч років у крижаній брилі», а на початку нового століття звернувся до історико-пригодницького жанру, до якого належать його «Герої Малахового кургану», «Палаючий острів» та «Капітан Зірвіголова».

В останньому з цих романів автор удруге повернувся до теми, яку порушував ще у «Викрадачах діамантів», — до боротьби Англії за панування над Півднем Африки, стратегічним пунктом на морському шляху до Британської Індії, та за незліченні багатства цього регіону. Саме вони стали причиною кровопролитної англо-бурської війни (1899—1902), що викликала у цивілізованому світі загальне обурення і призвела до значної кількості жертв. Цим подіям, що позначили рубіж між двома століттями, і було присвячено роман французького письменника Луї Буссенара «Капітан Зірвіголова». Написаний буквально по свіжих слідах подій, він побачив світ 1901 року, коли війна ще була далека від закінчення, а її результат не був відомий авторові. Проте динамічна, яскрава і сповнена співчуття до народу, що бореться за свої права і землю, книга одразу стала однією з найпопулярніших серед читачів у Європі, а пізніше, разом із «Викрадачами діаман-

тів», увійшла до золотого фонду світової пригодницької літератури.

Понад сто років минуло з дня смерті чудового письменника, але його героїв — дотепних, безстрашних, іронічних, як і раніше, люблять читачі на всіх континентах. І не лише за їх дотепність, мужність та зневагу до смерті, а й тому, що кожен з них наділений найціннішою якістю, притаманною молодості, — готовністю іти до кінця у боротьбі за перемогу добра і справедливості.

ЧАСТИНА ПЕРША

*ПРОВОЄ ФРАНЦУЗИВ
НА ПІВДНІ АФРИКИ*

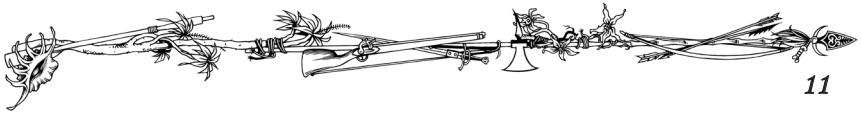
РОЗДІЛ 1

Ще зовсім нещодавно ніхто навіть не чув про існування селища Нельсонсфонтейн, що розташоване на прикордонні Західного Трикваланда, за сто миль від Оранжевої річки. Та щойно там знайшли алмази, стало зрозуміло, що Нельсонсфонтейн невдовзі стане однією з найбагатших копалень у всій британській Капській колонії. Негайно до цього району Південної Африки потяглися юрмища шукачів пригод різних рас і кольору шкіри, які повірили у свою удачу. Частина з них наймалася до білих власників копальневих ділянок, інші ставали самостійними старателями.

Саме селище розкинулося в непривітній місцевості зі спекотливим кліматом серед голих скель, а безліч глибоких виробок і шурфів, що зяяли в землі, надавали його поверхні схожості з кам'яними стільниками. Алмазозносний район було поділено на силу-силенну ділянок, кожна площею близько десяти квадратних метрів, і на всіх на них водночас завзято, до млосної втоми, працювали обірвані й запорошені люди. У поті чола свого вони ретельно довбали, копали й пересівали подрібнену гірську породу і глину, поступово заглиблюючись у надра землі.

Із глибини шурфів на блоках безперервно піднімалися важкі мішки з бичачої шкури, наповнені породою, у котромусь із яких міг виявитися цілий статок. Щонайдрібніший пил сухої синьої глини курів густими хмарами, часом застуючи сонце. Обстеживши вміст мішків, старателі вантажили порожню породу на тачки й вивозили вузькими стежками, що снувалися через усю копальню. Стежки ці були прокладені понад самісіньким краєм урвища: досить було одного непевного руху, аби зірватися вниз. Але на те, схоже, ніхто не зважав.

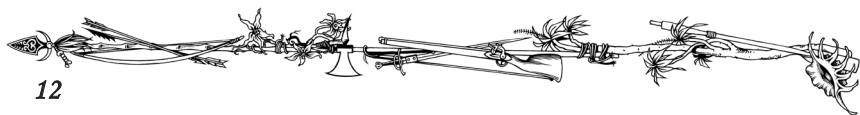
Копальня, мов той вулик, гула хрипкими голосами чоловіків, охоплених алмазною лихоманкою. Одні запекло торгувалися зі скупниками за знайдений кристал сорок каратів

завважки, інші, мов божевільні, радісно горлали: нарешті збувалася їхня мрія розбагатіти! Звістки про нові знахідки облітали копальню вмить. Збудження зростало, подекуди спалахували бійки, хтось проклинав лиху долю. Проте були тут і менш уразливі особи — з наймитів, які працювали на хазяїв. Не зважаючи на те, що діється довкола, вони наполегливо шукали коштовний камінь, а знайшовши заповітний кристал, потай ховали його на тілі, у роті, де завгодно, аби лиш не помітив наглядач і не відібрав. Наслідок це мало завжди однаковий: бідолашний трудяга діставав своїх кілька зуботичин і, вивергаючи хмарою чорну лайку, повертався у шурф, де знову брав до рук осоружне кайло.

Умови праці й життя на копальні для всіх були однакові: таке-сяке старательське спорядження, примітивний побут, брак питної води, бруд і сморід у таборі, неспокійний сон у дірявих наметах. Якби не надія на швидке збагачення, люди навряд чи погодилися б залишатися в цих задушливих норах бодай на часину, а не те що працювати дванадцять годин поспіль у запошених ямах на сорокаградусній спеці. Місцева влада безуспішно намагалася навести лад на копальні, але потік зайд, крадійство, бійки, пияцтво, хвороби і байдужість до людського життя перетворили це місце на справжній заповідник для одержимих, чий сенс життя був зосереджений в одному слові — «алмази». Ці камінчики, безбарвні й геть непоказні до того, як їх огранують ювеліри, гіпнотизували тут усіх і кожного...

Того дня в Нельсонсфонтейні панували звичайний гамір і пожвавлення. Тож не дивно, що прибуття чотирьох новеньких — двох європейців і двох чорношкірих — залишилося майже не поміченим. Усі четверо зовсім не були схожі на старателів. Ватажком четвірки був худорлявий, коротко стрижений чоловік середнього зросту. На вигляд він мав років тридцять, а правильні риси жвавого смаглявого обличчя видавали південця. Тропічний шолом із напотиличником з білої тканини захищав його голову від палючого сонця, а куртка з безліччю кишень була ніби спеціально створена для далеких подорожей. На поясі висів чималий

тесак, а сам пояс підтримував вельветові штани оливкового кольору, заправлені в халявки високих чобіт. А ще з кишеньок його куртки визирали ланцюжки, один — від годинника, а другий — від компаса в нікельованому корпусі. Великокаліберна дубельтівка і повний патронташ довершували спорядження незнайомця.

Другий європеець був убраний і споряджений достоту так само. Проте цим схожість між ними вичерпувалася, хоча обоє були південцями приблизно одного віку і, мабуть, однієї національності. Досить було побіжного погляду, аби помітити, що, на відміну від першого, навіть зовні породистого чоловіка, цьому другому відводилася зовсім інша роль у групі.

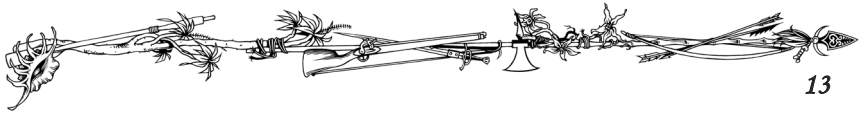
Їхні темношкірі супутники мали досить своєрідний вигляд: на одному були тільки брудні, ношені штани, на другому — така само дірява сорочка. Убрання того, що в сорочці, доповнював фетровий капелюх із дірявим верхом, крізь який світила його кошлата шевелюра. У його вухах теліпалися латунні сережки, а на кістлявому стегні висів здоровенний тесак. Щасливий власник штанів нап'яв на голову денце від плетеного кошика, прикрашене бляшанкою з-під анчоусів. У продірявлену мочку правого вуха він устроїв мундштук люльки, а в ліву — рушничну гільзу. Обидва чорношкірі, здавалося, були цілком задоволені собою, згорда поглядали на негрів-робітників; за плечима кожен із них мав ще по важкому карабіну — з тих, які в Африці використовують для полювання на великого звіра.

Подивившись на мурашник копальні, європейці звернулися із запитанням до представника місцевої поліції, що наглядав за порядком.

— Це он там, — полісмен запросив чужинців підійти до шурфу, на дні якого порпалося шестеро землекопів.

— Александре! — окликнув південець, зазираючи в яму і намагаючись бодай щось розгледіти крізь хмару пилу, що клубочився в глибині. — Агов! Де ти там?

Несподівано один зі старателів щось гукнув і подерся вгору хисткою драбинкою, приставленою до краю ями. Анітрохи

не соромлячись свого брудного одягу і рук, він радісно скрикнув і кинувся в розкриті обійми елегантного мандрівника.

— Альбере де Вільрож, друже! Невже це ти, тут, у цьому пеклі?! Як ти сюди потрапив, хай йому біс?

— Друже Александре! Нарешті я тебе знайшов!

— Мій славний Альбере! Ти шукав мене?

— І вельми старанно.

— І все-таки скажи: навіщо?

— Хотів тебе побачити, — усміхаючись, недбало кинув Альбер. — І насамперед задля того, аби допомогти тобі повернути твій статок. А якщо точніше — щоб ми обоє змогли його повернути...

— Обидва? Невже й ти... ти також?

— Розорений геть-чисто, до останньої копійки... Послухай, тут забагато цікавих вух. Давай відійдемо. Маєш бодай якусь шпарину, закапелок, де ми могли б спокійно поговорити?

— Ходімо швидше! — Александр потягнув давнього друга геть від шурфу. — Є тут одне... гм... сідало...

— Почекай, спершу я хочу познайомити тебе з моїм супутником. Гадаю, ти про нього вже дещо чув: це — мій молочний брат Жозеф, син нашого орендаря з Вільрожа.

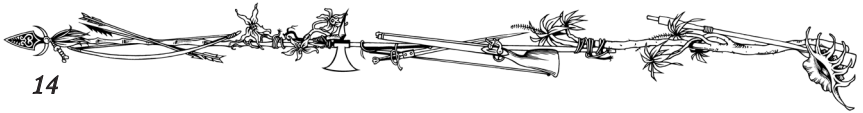
— Невже той самий малий Пупон?

— Авжеж! Так і є. Пупон — так каталонці переінакшують ім'я Жозеф...

І вже наступної миті Александр Шоні вів своїх супутників стежинками поміж шурфів до наметів, що білили за півкілометра від копальні. Йому нещодавно виповнилося тридцять два роки, і був він цілковитою протилежністю Альберові. Високий, атлетичної статури, світловолосий, із пишними вусами і яскравими блакитними очима, Александр нагадував мешканців стародавньої Галлії — типаж, який у наш час майже не трапляється. Крім того, мав і справжню галльську вдачу — жваву, сміливу і щиру.

— Ось вона, моя печера, — мовив він, відкидаючи запону намету. — Там же й сідало.

Всередині, на вбитих у землю палях, розташовувалися рами, на які було напнуто кілька бичачих шкур.

— Дешево і сердито, — зауважив Альбер, роззираючись довкола.

— Дурниці: всього лише тисяча франків готівкою!

— Та ти що? А справи ж хоч рухаються?

— Що тобі сказати... Півроку я насилу зводив кінці з кінцями. Проте тижнів зо два тому мені вдалося знайти ямку, яка принесла мені тисяч десять. Загалом, небагато...

— Не засмучуйся. Я привіз тобі багатство!

— Що ти маєш на увазі?!

— Розповім коротко... Останнім часом я рідко бував у Парижі, зрештою одержав од свого повіреного листа, у якому він сповіщав про те, що весь мій статок ураз розтанув, мов хмарка дорожньої куряви, і то через сумновідомий біржовий крах. Я відразу ж примчав до Парижа, розпродав усю маєтність, виплатився з боргів, і ось, бачиш, не маю й копійки за душею.

— Зі мною було так само! Довелось продати навіть маєток Бель-Ер. Я насилу зберіг дві з половиною тисячі річного доходу для своєї бідолашної матері.

— Мені теж вдалося зберегти ферму у Вільрожі, яка приносить... аж триста франків чистого збитку на рік. Але ж треба з чогось жити, а змусити себе до чиновницької служби я не міг... І тоді Анні спала на думку геніальна ідея...

— Анні? — вигукнув Александр. — Хто така Анна?

— Хай йому біс, моя дружина! Я ж бо одружився! Авжеж, ти ж нічого не знаєш. Ми познайомилися півтора року тому зовсім недалеко звідси — у Трансваалі. Міс Анна Смітсон — донька методистського проповідника. Один такий собі пан... словом, один бурмило-бур, справжній бандит, домагався її руки. У нас із ним була дуель, у якій бути за секунданта з його боку зголосився мій нинішній тесть, її батько. Бур стріляв так невлучно, що куля пробила вухо, але не мені, а вельмишановному Божому слугі... Тож не дивно, що вже за тиждень щасливим чоловіком Анни став саме я. Друже мій, кажу тобі, вона — справжня перлина...

— Чудово! — перебив його Александр, усміхаючись. — Але повернімося до геніальної ідеї твоєї дружини.

— Усе просто. Може, тобі відомо, що ще 1750-го, коли Грикваланд належав голландцям, місіонери склали мапу, де на цих землях, на той час майже не досліджених, були позначені величезні поклади алмазів. Виявилось, що і кафри, й бушмени використовували ці коштовні камені не тільки як прикраси, а й як знаряддя праці, — наприклад, обробляли ними жорна для млинів... Отже, Анна прочитала мені цілу лекцію про властивості алмазів. Вона, щоб ти знав, народилася в цих місцях, просто у фургоні, коли її татусь проповідував Євангеліє аборигенам. Моя дружина знає п'ять місцевих говірок... Прошу, не підганяй мене! Я вже підходжу до суті. Саме Анна врятувала від смерті одного кафра на ім'я Лакмі, нащадка могутнього вождя. А що чорношкірі вельми вдячні люди, то цей Лакмі прихилився до пасторової родини всією душею, проте за кілька місяців до мого одруження помер від сухот. Незадовго до смерті він подарував своєму доброму янголу, тобто моїй дружині, небачену кількість алмазів, єдиним законним власником яких був він сам. Це кілограмів зо двадцять необроблених камінців — ціла купа. Усе це добро сховане в одному місці, куди ми з тобою й вирушимо...

Александр мовчав.

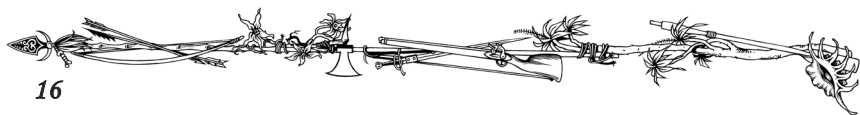
— Ти язика проковтнув? Скажи бодай слово. Я ж одразу подумав про тебе, адже ти мій найліпший друг... ну ж бо, ладнаймося в дорогу! Ми обидва розбагатіємо. Чи ти сумніваєшся?

— Але...

— Що тебе непокоїть? Ти хочеш і далі гибіти в цій заповищеній дірі? Кажу тобі — у нас є мапа місцевості. Хоча й поганенька. Моему тестеві довелося скласти мапу зі слів Лакмі; преподобний накреслив її на носовій хустинці розчиненим у воді порохом. Але ж ми з тобою не якісь боягузи і неодмінно відшукаємо скарб! Куди ти дивишся? Що там таке?!

— Тихо! — шепнув Александр. — Нас підслуховують!

Він рвучко схопився на ноги, вихопив револьвера і, мов ошпарений, вискочив надвір. За мить повернувся й сказав:

— Якийсь бовдур нажлуктився, як свиня, і валандається, не розбираючи дороги. Мало не зніс мою будку...

— Обережність справді не завадить. Наша балачка не для сторонніх ушей... Тут іще така справа, — Альбер стихив голос. — Можливо, нам знов доведеться зіткнутися з дуелянтом-невдахою. Його брати заприсяглися мене порішити...

— Он воно що! — вигукнув Александр. — Тоді, друже, я їду з тобою!

— Ну нарешті! Впізнаю свого друга! Гадаю, впораємося місяців за три, а там одне з двох: або станемо багатшими за Ротшильдів, або доведеться все починати з нуля. Без ілюзій. Прогуляємось, а коли не пощастить, разом візьмемося розробляти якусь ділянку.

— Гаразд! Я завтра ж продам свою концесію, інструменти, намет, решту алмазів — і гайда в дорогу!

— Чому завтра? Чому не зараз же?

— Треба знайти покупця...

— Покупців тут хоч греблю гати. Неподалік я примітив сарайчик якогось торгівця — він продавав консерви і воду. Там, де є торгівля, можна домовитися про що завгодно.

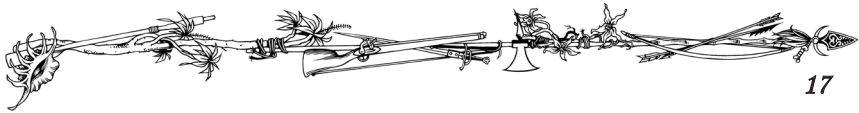
— Ти, мабуть, маєш на увазі власника здорового фургона, з двадцятьма биками в упряжці. Він тільки вчора прибув.

— Можливо... Кажу тобі: хутчіше розпродуй усе — і гайда звідси!

Немолодий торговець прийшов, щойно його покликали. Він ретельно оглянув Александрові алмази, обмацав, зважив і купив, а з ними і все інше. Крім грошей — двадцять тисяч франків золотом, торговець на додачу дав Александрові міцну, молоду, проте норовисту конячку. Втім це зовсім не бентежило досвідченого верхівця-француза.

Щойно запали сутінки, троє європейців у супроводі двох чорношкірих покинули копальню і рушили на північ, до країни західних бечуанів, яка починалася всього за кілька кілометрів од Нельсонсфонтейна.

А вже наступного дня, щойно вранішнє сонце виткнулося своїм красчком над обрієм, копальнею розлетілася чутка

про нічне вбивство. Галасливий натовп зібрався навколо фургона, що належав літньому торговцю, а двоє поліцейських тим часом оглядали фургон усередині. Труп старого лежав у калюжі крові при вході. Очі його були широко розплющені, обличчя спотворювала жажлива гримаса. Ніж убивці досі стримів у прохромлених грудях жертви; поряд залякло тіло сторожового пса — його також зарізали.

У фургоні хтось усе поперевертав догори дригом, скрізь залишивши криваві відбитки пальців. Скриню для цінностей було зламано і перекинуто, на підлозі валялися алмази, що їх у поспіху не помітили грабіжники.

Відгорнувши запинало у фургоні, поліцейські знайшли двох зв'язаних жінок — вродливу білу дівчину і стару прислугу-негритянку.

— Татку мій! Таточку!! — заламуючи руки, скрикнула дівчина, ступила кілька кроків, заточилася і впала на труп старого.

Це жорстоке вбивство торговця викликало загальне обурення: таких звірячих злочинів на копальні досі не було, хоча крадіжки траплялися часто. Розлючений натовп жадав помсти.

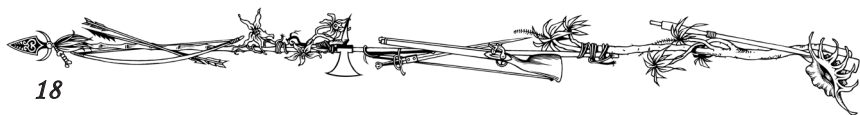
Поки нещасну дівчину приводили до тями — її непритомність змінилася жажливою істерикою, один із полісменів намагався бодай щось з'ясувати у старій служниці. Але та нічого не знала: вона спала біля своєї пані, коли чийсь руки грубо схопили їх обох у темряві й зв'язали пасками.

Вільям Саундерс, який на копальні мав прізвисько «майстер Вілл», перервав допит — зовні долинав лемент розлюченого натовпу, що вимагав суду Лінча. Він із поважним виглядом вийшов із фургона, обвів присутніх байдужим поглядом і промовив:

— То кого, власне, ви збираєтеся лінчувати?

Юрма зашуміла, але поліцейський владним жестом заспокоїв усіх.

— Тихо, джентльмени! — сказав він. — Ідьте і робіть своє! Ми мусимо дбати про вашу безпеку. І я цю справу розплутаю — присягаюся честю!

І натовп, а він складався з людей виснажених, знервованих, що миттєво переходять від однієї до іншої крайності, оглушливо загукав:

— Ура! Слава майстрові Віллу!

Поліцейський повернувся до допиту, але з'ясував небагато. Проте Саундерс ретельно виміряв криваві відбитки, витягнув ніж із грудей торговця, прочитав на ньому назву фірми, що виготовила клинок, і вже зібрався був піти, та раптом помітив невеликий предмет на долівці. Він аж здригнувся з подиву.

Полісмен підняв знахідку, поклав її до кишені й покинув місце злочину.

Поринувши у свої роздуми, він неспішно рушив до халупи, де квартирували поліцейські, коли його стиха покликав високий чолов'яга:

— Містере Саундерс! Ви знаєте, що француз поїхав цієї ночі?

— Який ще француз?

— Той самий, у якого старий учора викупив ділянку, алмази, інструменти і навіть намет.

— Знаю. То й що?

— Чекайте... Француз поїхав з двома білими, яких ніхто раніше на копальні не бачив. Обидва вдягнені так, ніби зібралися в далеку дорогу...

— Друже, ви марно гаєте час.

— Ви так вважаєте? А знаєте, що я знайшов біля французового намету, який торговець так і не встиг розібрати й спакувати? Оці ось піхви. Погляньте, чи не від того вони ножа, що стримів у грудях небіжчика?

— Покажіть!

Піхви прийшлися до міри. Помилитися було неможливо — надто незвичну форму мало знаряддя злочину.

— Убив старого напевно або сам француз, або його дружки... — почув Вільям Саундерс вкрадливий голос і флегматично подумав: «Можливо, звичайно. А втім...»

РОЗДІЛ 2

Після чотириденного переходу Альбер де Вільрож і Александр Шоні розташувалися на перепочинок попід розложистим баобабом. Над жаром прогорілого багаття шкварчала нанизана на замашну гілляку туша капського тупорилого кабана.

Жозеф чистив рушницю, пильнуючи майбутню печеню, апетитний вигляд і запах якої тішив зір і нюх вічно голодних чорношкірих. Обидва неголосно нахвалювали смак «маленького слона» — саме так зулуси називають цю іклас-ту варинку з паскудним характером.

Навкруги стояла тиша, коні мирно паслися на зеленій травичці.

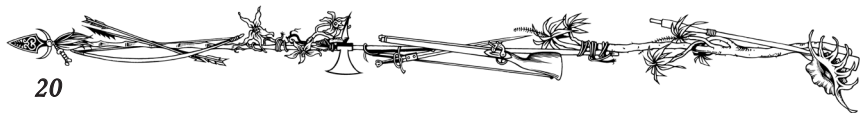
— Бачиш, друже, — мовив Альбер, — найдивовижніші, здавалося б, примхи людської фантазії врешті-решт стають реальністю. І саме це мене захоплює! Ти пам'ятаєш, з яким радісним трепетом і натхненням я ковтав книги про пригоди, не маючи сили стримати шалене калатання свого хлоп'ячого серця? Усю свою юність я мріяв про подорожі й неймовірні пригоди, які так яскраво вихваляли у своїх творах мої улюблені автори. Я марив цим тропічним раєм...

— Bravo! — хмикнув Александр. — Досить базікати. На мене твоє красномовство не діє, бо я давно виріс із коротких штанців. І скажу відверто — не бачу нічого райського і захопливого в тому становищі, в якому ми з тобою опинилися.

— Який ти приземлений тип!

— Так воно й є! Спробуй поміркувати розсудливо. Я — пересічний француз, якого демон мандрів ніколи не спокушав. Я простий, як та земля, де я вперше побачив світ Божий. Відтоді спокійнісінько розподіляв свій час між клопотами у маетку і світським життям у Парижі...

— А тепер ти потрапив у Південну Африку, сидиш під баобабом, і на тебе чекає печеня з дикого кабана! — вигукнув Альбер. — Невже ти досі не втямив, що статися може

все що завгодно? А махати кайлом — досить дивний спосіб повернути свій статок для такої простої й приземленої людини, як ти!

— Що стосується моєї ділянки на копальні, якої я позбувся, то скажи мені, що розумніше: вирушити з тобою на одчай душі шукати невідомо що невідомо куди чи й далі порпатися в заповищеній ямі, ризикуючи сконати в ній будь-якої миті?

— Тебе, Александре, не перебалакаєш! Але перед нами чарівна країна скарбів, мені ж потрібно зовсім небагато. Я присягнувся відбудувати Вільрож, повернути свої каштанові гаї й подарувати своїй коханій Анні найбільший діамант у світі, а ще...

— Прошу до столу, — гукнув Жозеф, який уже нарізав шматочками соковите кабаняче м'ясо.

— От якби нас бачили зараз наші паризькі приятелі! — зауважив Александр. — Уявляю собі їхні уїдливі зауваження...

— А самі вони що за люди? — Альбер помахав кухареві рукою. — Припхаються до модного ресторанчика й змуджено колупаються у своїй вишуканій вечері та знай цмулять із келихів кисленьке винце, попихкують сигарами, а відтак годинами чешуть язиками... А ми з тобою...

— ...імо печеню без крихти хліба!

— Зате тут ідеально чисте повітря, чудові дерева, неймовірно гарні квіти, смарагдова трава...

— ...що аж кишить скорпіонами та сколопендрами.

— А птахи! А скільки дивовижних комах!

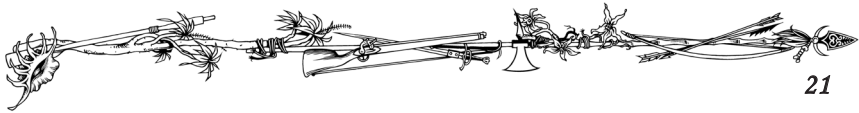
— Зокрема й дошкульні москити та отруйні мурашки...

Жозеф знову покликав друзів, перериваючи їхню веселу суперечку, і додав, звертаючись до чорношкірих:

— І ви, хлопці, не соромтеся, розбирайте свої пайки.

Ті не змусили себе умовляти.

Друзі розкошували в затінку, насолоджуючись смачною печенюю. Та пообідати спокійно їм завадив шалений гамір, що раптом почувся з протилежного краю галявини, причина якого спершу була не відома. Усю цю какофонію звуків

створював оркестр із численних туземних флейт, видовбаних зі слонових бивнів пищиків, тамтамів і якихось струнних інструментів. До варварських звуків домішувалися несамовиті, мовби звірині, крики. Французи похапали зброю й приготувалися до бою.

Проте їхні страхи виявилися марними. Усі троє розреготалися, побачивши, як гурт дикунів — призвідників цього гуркоту — рухався півколом і самою тільки своєю шаленою музикою гнав поперед себе якусь істоту, що ледве трималася на ногах. Тепер друзі роздивилися й саму жертву: білого чоловіка років п'ятдесяти, схожого на дрібного канцеляриста. Обличчя його було обвітрене, засмагле і почеркане глибокими зморшками, а очі дивилися зацьковано й перелякано. На ньому був запорошений циліндр, довгий чорний сюртук із засмальцьованим комірцем і закороткі, мов «підстрелені», штани, що не досягали до стоптаних черевиків.

Помітивши європейців, гнаний, немов рятуючись від вогню, побіг просто до них.

— Мир вам, браття мої!

— І вам того ж бажаємо, — кивнув Александр, усміхаючись у вуса.

— О, нечестивці! — скрикнув англійською незнайомець, погрожуючи своїм переслідувачам кулаком.

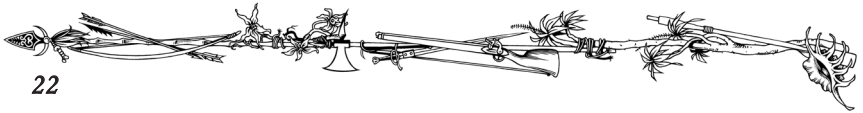
Побачивши озброєних незнайомців, музики трохи вгамувалися.

— А тепер, мосьє, заспокойтеся! — мовив Альбер де Вільрож. — По-моєму, ці черношкірі хлопці не надто ворожі до вас. Єдине, що вам загрожує, — це або повна глухота, або ненависть до африканської музики на все життя.

— Це кляті упертюхи! Мені так і не вдалося пролити світло Писання в ці дикі душі! Вони вперто тримаються свого...

— Чому вас переслідували у такий дивний спосіб? — здивувався Александр.

— Вони вигнали мене зі своїх земель, брате мій... — зітхнув проповідник. — Я простий слуга Божий, але якщо у вас немає фургона з товарами для обміну, вони вас

випроваджують — аж на межу своєї території. Я прибув сюди тільки сьогодні вранці... І що тепер мушу робити, поневіряючись, сам-один, ще й позбавлений засобів до існування?

— Хочете розділити з нами скромну трапезу і доєднати-ся до нашої експедиції?

— Майте на увазі, ви далі й кроку не ступите, якщо не маєте чим удовольнити пожадливість цих дикунів.

— Ну, щодо цього не турбуйтеся, містере... е-е... слуга Божий... А тепер, схоже, настав час для перемовин, — стримано кивнув Александр, помітивши, що до нього наближається один із тубільців.

Значний арсенал європейців, здається, справив належне враження на чорношкірого вождя. Озираючись, він подав знак, і з гущавини зараз же вискочила його обшарпана охорона, озброєна списками та іржавими мушкетами. Сам вождь був у сірому фетровому капелюсі з білим пером, коротких штанах і чоботях із закатами; коло коміра його подертої куртки за тубільним звичаєм були приторочені коробочка, разок намиста, ніж, табакерка і уривок від хвоста фенека, що вочевидь правив вождеві за носовичок.

Александр заледве зміг стримати усмішку, коли тубілець заговорив ламаною англійською:

— Мій білий брат знає, що за прохід землею бечуанів належить сплатити?

— Охоче. Кому?

— Мені.

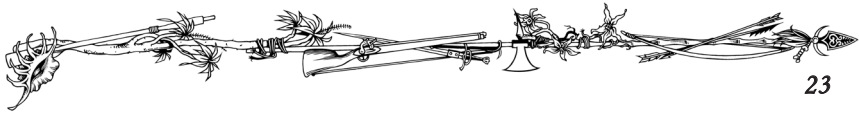
— Назвіться, будь ласка, добродію.

— Мене послав король Сікомо...

— От що, чоловіче добрий, — спохмурнів Александр, — я краще заплачу самому містерові Сікомо.

— Мій білий брат дасть мені синього костюма, червону сорочку і новий капелюх з пером, — не здавався тубілець. — Рушницю, порох, свинець...

— Білий брат дасть вам монету в десять франків і благословення, про все інше ми поговоримо з Сікомо. Тих речей, які вам потрібні, у нас немає.

— Де то видано? — вигукнув, кривляючись, вождь. — Щоб біла людина подорожувала без фургона? І не мала б речей, які можна обміняти на слонову кістку?

— Авжеж, саме так.

— Навіщо ж ви сюди прийшли?

— Подихати свіжим повітрям, — почав і собі дратувати-ся Александр.

— Усі білі мають фургони... Хто ви такі?

— Ні, цей хлопець таки дивак... Мені що — показати документи?

— Ми проведемо наших білих братів до короля Сікомо, — не вгамовувався посланець.

— А це вже дзуськи!

Тим часом Альбер де Вільрож звелів Жозефу привести запряжених коней.

Александр приєднався до верхівців, які швидко зарядили свої карабіни на випадок несподіваного нападу. Клацання затворів і рішучий вигляд вершників подіяли вмить: лави чорношкірих розімкнулися, списи і мушкети опустилися долу.

— Гайда! — гучно скомандував Шоні. — Де там наш проповідник?

— Зник, — знизав плечима Альбер. — Мені здається, вся ця публіка — просто зграя місцевих грабіжників. Тепер вони полюватимуть на нас. Не найкращий початок подорожі цими землями...

— Дурниці! — заперечив Александр. — Хай тільки рипнуться, ми їх переб'ємо, як зайців. А щодо пастора, гадаю, той сам чудово дасть собі раду...

Той, про кого мовилося, і справді подбав про себе якнайкраще: оточений своїми недавніми переслідувачами, він саме наминав за обидві щоки те, що залишилося від недоїденої кабанячої туші, жваво теревенячи з вождем. При цьому, судячи з інтонацій, вони були давніми приятелями.

РОЗДІЛ 3

Витівка трьох французів здавалася цілковитим божевіллям з будь-якого погляду.

По-перше, вони подалися углиб незнайомої країни без спорядження і припасів, без запряженого биками фургона, верхи на конях, для яких тутешня муха цеце становить смертельну загрозу. По-друге, багато хто з туземних вождів і правителів нерідко вимагали з мандрівників непомірну плату за право проїзду їхніми володіннями.

Безліч дослідників застрягало в цих краях на довгі місяці, ризикуючи життям! Навіть усесвітньо відомий доктор Лівінгстон був змушений, вичерпавши усі аргументи й ресурси, змінювати маршрути і, долаючи неймовірні труднощі, обминати ці негостинні землі. А тропічні хвороби, диавольський клімат, хижі звірі?

Маленький загін був уже досить далеко від місця стоянки. Альбер де Вільрож, попри всю свою вдавану безтурботність, був вельми спостережливий; до того ж він був добре знайомий із працями-звітами тих мандрівників, що побували в тутешніх місцях раніше.

— Слухай-но, друже, — сказав він Александрові, похитуючись у сідлі, — зараз в Африці саме в розпалі посушливий сезон...

— Я помітив, — усміхнувся Шоні, обличчя в якого зробилося аж сірим від пилу.

— Проте це нам на руку. Місцеві тубільці, мабуть, не знайомі з творчістю Лафонтена і ніколи не читали його байку «Польовий коник і Мурашка».

— Так і є. Та й нащо їм вона?

— Я вважаю, що вони, мов той стрибунець, танцюють, горлають і дмуть у свої дудки, геть не клопочучись про запаси продовольства на такий голодний час. Тоді як їхні порожні кишки давно вже грають марш.

— Хай так. Чим ми кращі за них?

— Виходить, ми можемо стати для них рятівниками! Не вже ти не всадиш кулю в око слонові чи не підстрелиши звичайну антилопу з відстані якоїсь сотні метрів? Відкриємо полювання і завалимо голодних тубільців купами дичини. Легко розплатимось м'ясом за прохід їхньою землею...

— Непогана ідея!

— Бачиш онде, біля підніжжя горба, щось схоже на табір? Це бечуани, їх доволі багато. Нам їх не минути, тим паче, що наша мапа не цілком точна, і ми ведемо пошуки майже навпомацки...

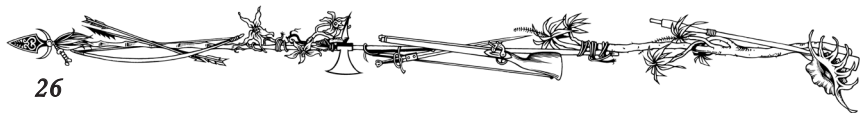
На чорношкірих, що з'юрмилися біля підніжжя горба, було страшно дивитися — такий виснажений, знесилений вигляд вони мали. Їх було близько сотні, включно з жінками і дітьми. Побачивши європейців, тубільці попадали на землю й похапалися за животи, показуючи, які вони голодні, й тужливо застогнали; водночас дехто з них радісно вигукував, сподіваючись на порятунок.

— Бідолахи! — вигукнув Альбер, на якого це видовище справило гнітюче враження. — Та вони ж ледь живі!

— Саме час вирушити на полювання і нагодувати цих голодних людей, поки не пізно, — зітхнув Александр. — Я тільки боюся, що дичини тут негусто. Ну й нещасна країна! Земля потріскалася, джерела висохли, рослинність перетворилася на попіл...

Один із чорношкірих, як з'ясувалося, знав кілька слів англійською. Допмагаючи собі жестами, він повідав жакливу історію колись квітучого села. Через сварку із сусіднім плем'ям спалахнула війна, їхнє село спалили, загинув і врожай, уціліла лише жменька людей, яким, щоб вижити, доводиться поневірятися у пошуках їстівних корінців, черепак, комах і жаб. Їхні стріли і списи не годилися для полювання на великого звіра; до того ж, вороги осіли на берегах єдиної в цих краях річки, саме там, куди приходять на водопій слони й носороги. Багато бечуанів уже загинули від голоду...

«Тлумач» погодився стати за провідника. Залишивши гладкоцівкові мисливські рушніці слугам, троє французів негайно вирушили до річки, прихопивши з собою велико-

каліберні карабіни. Після переходу, що тривав не менше години, мисливці дісталися до майже зовсім пересохлої річки. Ліс на її берегах здіймався суцільною стіною, тож мушили стриножити коней і залишити їх на галявині, а самі, намагаючись не шуміти, причаїлися за деревами. Свіжі сліди на березі свідчили, що до цього водопою часто навідуються слони.

Незабаром із хащі, в якій виднілося кілька глибоких проломів, прокладених до річки могутніми велетнями, долинув шум, схожий на звук близького потяга. Альбер де Вільрож звівся на ліктях і побачив за півсотні метрів од себе величезного слона. Александр, який був праворуч, налічив іще вісьмох. Це були, судячи з могутніх бивнів, самці; останньою йшла слониха — «гола голова», як їх називають тубільці. Тварини брели неквапливо, стрясаючи землю, ламаючи кущі, поки, нарешті, вийшли на схил, що вів до водопою.

Александр спокійно вичікував слушної нагоди. Вибравши за жертву третього ліком слона, він націлявся в місце між його вухом і оком. Альбер, чоловік менш стриманий, нетерпляче поглядав на гігантів, а Жозеф страшенно нервував. Позиція, яку він займав, виявилася геть незручною: йому було добре видно лише потилицю ватажка стада і більше нічого. Стріляти слонові в потилицю — однаково, що намагатися прострілити сталеву броню.

Коли стадо підійшло близько до води, ватажок чомусь занепокоївся. Він підозріло оглянув обидва береги, обернувся до інших слонів, зіщулив очиці, глибоко втягнув повітря і, випрямивши хобот, витягнув його у бік мисливців.

Альберові заважав кострубатий пень, і він не зумів скористатися цим рухом тварини. Александр, не розуміючи причини його зволікання, нетерпляче пробурмотів: «Якого біса він чекає?» — і почав стежити за тим, як спрагли гіганти входять у воду, здіймаючи хмари бризок.

Два постріли, а за мить і третій пролунали над лісом, як віддалений грім. І зараз же почувся крик люті й болю: один з гігантів, немов підтятий невидимою блискавкою, важко впав у воду і затіпався в передсмертних корчах.

Александр не схибив, але тепер вважав за краще приберегти другий заряд і просто вичікував, спостерігаючи за тим, що відбувається.

Налякані слони, грізно засурмивши, кинулися геть від річки і сховалися в заростях баугіній. Двоє пораних тварин залишилися у воді. Жозефова куля пробила ногу одному зі слонів; ревучи від болю і припадаючи на поранену ногу, він побрів наздоганяти стадо. Альберові не пощастило: другий слон був занадто великий. Куля восьмого калібру влучила йому в шию, але самець помітив стрільця і кинувся туди, де в повітрі повисла хмарка порохового диму.

Пролунав ще один постріл, але поранена і розлючена тварина мчала так швидко, що мисливець схибив. У Альбера не було можливості ні втекти, ні бодай схватися — величезний слон усією своєю тушею вже навис над ним, загрожуючи розтоптати. Мисливець упав на спину, вперся прикладом у землю і, голосно скрикнувши, спустив курок.

Цього разу куля влучила слонові в груди. Оглушений пострілом, засліплений спалахом, наляканий криком, він зупинився, а потім обернувся і хутко зник у гущавині. Александр, покинувши засідку, вже поспішав на виручку побратиму.

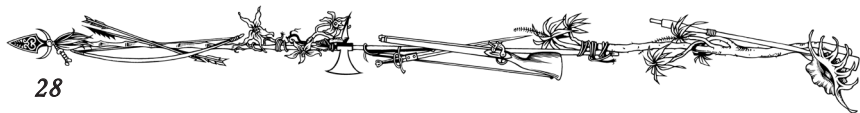
— Чортзна-що!.. — мовив Альбер, голос якого нервово тремтів, і поспішно перезарядив свого карабіна.

— Друже, з тобою все гаразд? — Александр допоміг йому підвестися. — У мене аж мурашки по шкірі. Я вже був подумав, що він тебе зараз розчавить...

— Коли б після пострілу я не встиг відкотитися вбік, так би й сталося. Я вже відчував його гаряче дихання, що вихоплювалося з хобота. Оце так чудовисько! У ньому сидять дві розривні кулі, а він знай трощить дерева, мов сірники!..

— Той, у якого стріляв я, не подає ознак життя. Може, поки що цього вистачить? Наші голодні бечуани і так матимуть цілу купу свіжого м'яса.

— Нізащо! — збуджено відмахнувся Альбер. — Він нагнав на мене таких дрижаків, що я просто зобов'язаний з ним поквитатися! Але куди подівся Жозеф? А, ось де він!

— Ах, мосьє Альбер! — ще здалеку схвильовано загукав каталонець. — Я мало не збожеволів! Я вже подумав, що ви загинули!

Від збудження Жозеф задихався; волосся його було скуйовджене, обличчя й руки подряпані.

— Заспокойся, як бачиш, я цілий і неушкоджений. А що ти робив тим часом?

— Слон стояв просто навпроти мене. Я вистрілив йому в ногу. Він засурмив, а потім дременув, мов заець.

— Ти, сподіваюся, збираєшся його наздогнати?

— Боронь боже, мосьє Альбер! І вам не раджу!

— Це ж чому?

— Тому що мені наказано доставити вас додому цілим і неушкодженим. Що я скажу мадам Анні, коли з вами щось станеться?

— Вона нічого не знатиме, бо ми їй не скажемо. Вперед!

— Я думаю, — сказав Александр, — нам варто сісти на коней! Хто знає, куди заведе нас гонитва за пораненими слонами...

За кілька хвилин усі трое рушили верхи слідами одного зі слонів — того, що був поранений у ногу. Альбер першим помітив його: слон лежав у гущавині й, здавалося, конав від втрати крові: дихання його було глухим і переривчастим, хобот здригався і тремтів. Коли Александр був уже за тридцять кроків од нього, слон помітив вершника, заточуючись, звівся на ноги, витягнув хобот і грізно засурмив.

Кінь під Александром з переляку став як укопаний, а двоє інших, здивившись, понесли своїх вершників у зарості. Зараз Александр бачив перед собою тільки величезні слонячі вуха і вже готувався вистрілити, сподіваючись якщо не пробити кулею череп, то бодай оглушити тварину. Проте кінь під ним задкував і мотав головою, заважаючи мисливцеві як слід прицілитися.

Розлючений слон височів над вершником за якихось десять метрів, готуючись напасти на нього.

РОЗДІЛ 4

Лише неймовірний, дивовижний випадок урятував Александра від неминучої загибелі.

Враз із шумом, ламаючи все на своєму шляху, із заростей вискочив величезний білий носоріг і посунув просто на слона. Либонь, тупіт кінських копит потривожив тварину в її лігві. Слон, помітивши свого запеклого ворога, знову коротко прoursмив — а вже наступної миті гіганти зішлися в сутичці.

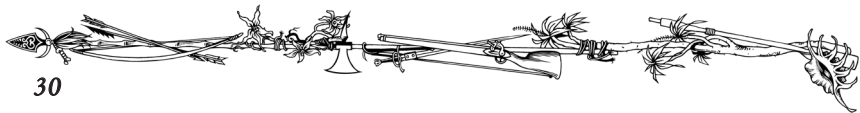
Підсліпуватий носоріг міцно вперся в землю всіма чотирма ногами, нахилив свою потворну голову, а потім з лютою силою підкинув її вгору, прохромивши могутнім рогом черево пораненого слона. Глухо тріснула й луснула шкіра. Слон похитнувся і впав мертвий, а носоріг відскочив і опинився за два кроки від вершника. Одурілий від переляку кінь продовжував тремтіти і щосили мотати головою, коли носоріг, увесь залитий слоною кров'ю, кинувся на нього.

Усе сталося миттєво: непроханий гість повторив свій маневр. І вже кінь похитнувся й мертвий завалився на бік. А що ж з його вершником? Александр Шоні, впустивши карабін, хутко випростався в стременах і встиг схопитися обома руками за грубу гілляку дерева, під яким іще мить тому стояв його кінь. Ось він легко і зграбно, мов справжній гімнаст, підтягнувся на руках, вихопився на гілку та й усівся на ній, поглядаючи згори, як на землі під ним нетямиться розлючений носоріг...

Коли потворний убивця нарешті пішов собі, довершивши свої криваві справи, мисливець обережно спустився вниз і підняв з пилюки свого карабіна.

— Чорт його бери! — пробурчав він, прямуючи під зелене шатро лісу. — Тепер я ще й коня позбувся...

Раптом з гущавини знову почувся тріск гілля. Александр зупинився, наготував до пострілу карабін, аж тут почув голоси: йому назустріч із хаші їхали верхи Жозеф і Альбер. Але бачили б ви їх у ту хвилину! Жозеф був без капелюха, одяг подертий на клапті, обличчя і руки в крові; його світлої

масті конячину, всуціль укриту тисячею саден, подряпин і уколів, годі було впізнати. Каталонець намагався заспокоїти її, проте вдавалося це йому не краще, ніж Альберові, який так само мав вигляд опудала.

— Нівроку ж ви погуляли, друзі мої, — сказав Александр. — Звідки вас Бог несе — з кураїв чи з чортополоху?..

— Ці кляті шкапи затягли нас у нетрі якихось пекельних колючок! — обурено вигукнув де Вільрож. — Чорт би їх забрав з усім їхнім потрухом!

— Ти схожий на подушечку для шпильок! — усміхнувся Александр. — Це, між іншим, держидерево!

— Плювати мені, як там воно зветься... О Боже, як боляче!

— Зараз ми їх повиймаємо... — Александр видобув з кишень дорожній несесер, дістав пінцета і заходився вправно витягати з приятеля колючки одну за одною, примовляючи: — Не сіпайся! Спокійно... Зараз у твоєму тілі стирчать зразки усіх без винятку африканських колючок. Ось дивися — ці дві загнуті гострі пластинки, схожі на риболовний гачок...

— Що за мерзенна погань!

— Потерпи трохи! Якщо зробиш різкий рух, стане ще гірше... А ось інший різновид — з міцними хрестоподібними голками. Тепер мімоза звичайна — оці білі шпильки. Є тут і «чіпка акація»...

— Ти що, зібрався вивчати ботаніку на моїй шкірі? Досить!

— Годі вже, заспокойся.

— Після цих колючих нетрів я навіть забув тебе спитати: як ти?

— Живий, чого не можна сказати про мого коня. Дякуючи одному симпатичному носорогові... Дозвольте, Жозефе, порятувати й вас...

Каталонець виявився більш терплячим, ніж Альбер, який, звільнившись від тисячі колючок, що впивалися йому в тіло, тепер не міг стримати роздратування:

— Це просто казна-що якесь! Відколи ми зустріли цього пастора, усе пішло шкереберть. Може, у нього лихе око?

— Заспокойся й не мели дурниць! Дивися: полювання у нас цілком вдале, нам є чим заплатити за проїзд, і ми ще й наго-

дуємо цих нещасних. Зараз я закінчу з колючками в Жозефа, і ми повернемося до річки. Ти зможеш у ній скупатися, потім я вас обох натру слоновим товщем¹ — кажуть, то найкращий засіб для загоєння ран. А тоді ми чогось перехопимо.

— Тебе не хвилює те, що ми тут застрягнемо надовго?

— Чому?

— Хіба ти не залишився без коня?

— Поки що піду пішки, а потім добуду коня в найближчому великому селі...

Їхню розмову перервали радісні вигуки — то лементували голодні тубільці, побачивши на березі вбитого слона. Александр поклав пінцет на місце, прихопив карабін, і французи поспішили до води, ведучи за повід змучених коней.

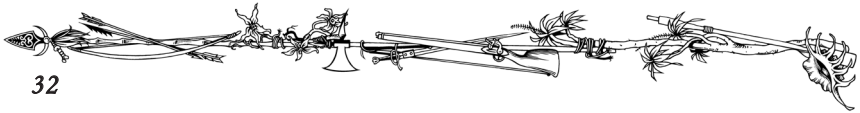
Підійшовши ближче, вони були вражені розмірами могутнього самця: мертвий слон височів над водою, ніби сіра гранітна скеля. Голова його лежала на березі, підперта жовтуватими бивнями, а хобот тягнувся в траві, продовжуючи лінію широкого і плаского лоба, характерного для африканських слонів. Правий бивень був майже три метри завдовжки, лівий трохи коротший — зі стертим чи обламаним кінцем.

Хоч які змучені тривалим постом були горопашні бечуани, вони не накинулися одразу на тушу, мов згряя голодних шакалів, а терпляче чекали своєї черги. Їхній вождь спершу відрізав слонові хобот, вправно відчикрижив передні ноги і ввічливо підніс ці ласі шматки мисливцям. Потім змахнув рукою — і лише тоді його зголоднілі одноплемінники, зі списами, ножами й сокирами в руках заходилися коло туші, облігши її зусібіч, мов бджолиний рій...

Коли перший голод було вгамовано, бечуани завели дивної тужливої пісні. На знак подяки «провідник» приготував для білих мисливців особливу страву зі слонячого хобота, а потім вирив яму, щоб на ніч покласти в неї слонячі ноги, засипавши їх золою, вугіллям і хмизом.

— Дякую за турботу, — жартівливо вклонився йому Альбер. — Якщо смак відповідає запаху, то страва просто

¹ Товц (діал.) — жир.

чудова. Александре, Жозефе! Ви такого ніколи не куштували... Це щось божественне!

— Ось бачиш! Твої рани затягуються і без ванни, через два дні від них не залишиться й сліду. Провіантом ми запаслися...

— Ти, здається, забув про слонову кістку!

— Авжеж! Про неї я чомусь не подумав.

— Вага бивнів твого слона понад центнер... Якщо рахувати по п'ятнадцять франків за кілограм, вийде півтори тисячі.

— Ти забув про витрати на перевезення.

— Помиляєшся, я все врахував, друже. Бивні другого слона, якого убив носоріг, мають не меншу цінність. Третього ми ще розшукаємо... Тепер щодо перевезення. Чотири бивні ми акуратно нав'ючимо на своїх коней і залишимо на зберігання на найближчій торговій факторії. А повертаючись, купимо там же фургон.

— Що ж, звучить непогано. А припаси на зворотний шлях? — запитав Александр.

— Поглянь, що роблять наші чорношкірі брати, — Альбер показав приятелю на тубільців, які саме нарізали залишки слонового м'яса на тоненькі смужки. — Вони порозвіщують це м'ясо на гілках на осонні й залишать так, доки воно цілком висохне. Це те, що в тутешніх краях називається «бельтонг». Поглянь, як уважно спостерігає за ними Жозеф, переймаючи досвід...

Після того, як зі справами впоралися і надворі посутеніло, бечуани розклали багаття, щоб відлякати хижаків, а європейці обляглися на ніч неподалік від ями, в якій умлівали до пори слонові ноги.

— Час би вже й подрімати! — позіхаючи, мовив Альбер де Вільрож. — Сподіваюся, сон відсвіжить і збадьорить нас після такого важкого дня...

Де там! Не минуло й двох годин, відколи в таборі всі поснули, аж раптом зовсім поруч, у сусідньому переліску, почувся страшений шум.

Наші французи враз посхоплювалися на ноги, похапали зброю і зайняли оборонні позиції. Стриножені коні занепокоїлися. Незабаром причина переполоху з'ясувалася.

ЗМІСТ

Право на справедливість	5
Частина перша	
ТРОЄ ФРАНЦУЗІВ НА ПІВДНІ АФРИКИ	9
Частина друга	
СКАРБИ КАФРСЬКИХ КОРОЛІВ.	85
Частина третя	
ДРАМИ У ПІВДЕННІЙ АФРИЦІ	145
Епілог	227
Примітки	231

Літературно-художнє видання

Серія «Бібліотека пригод»

БУССЕНАР Луї
Викрадачі діамантів

Для дітей середнього шкільного віку

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *Л. М. Патрікац*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Т. О. Небесна*

Підписано до друку 20.05.2019.
Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «SchoolBook». Ум. друк. арк. 12,6. + кольор. вкл.
Наклад 4000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

К
Н
И
Ж
К
О
В
И
Х

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Буссенар Л.

Б92 Викрадачі діамантів / Луї Буссенар ; адапт., передм., прим. А. Клімова ; пер. В. Верховеня ; худож. А. Печенізький, Г. Печенізька. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 240 с. : іл. — (Серія «Бібліотека пригод», ISBN 978-617-12-4214-2).

ISBN 978-617-12-5964-5

Скарби, стародавні реліквії та гори коштовностей... Чи ж не це вабить і надихає на подвиги усіх шукачів пригод? Трійко відважних французів — Альбер де Вільрож, Александр Шоні та Жозеф — вирушають до далекої Південної Африки на пошуки діамантів, захованих у давні часи тубільним племенем кафрів. Там, у невідомих землях, на них чекають непрості випробування. Адже про скарби дізнається банда розбійників на чолі з підступним пройдисвітом Джеймсом Віллісом. Хто ж першим знайде скарб?

УДК 821.133.1